

Politični ogled.

Državni zbor bo sklican zopet na dan 18. aprila. Poslanci in njih glasila so navdušena za to, da državni zbor tudi v bodoče dela. Toda razmere med različnimi strankami in med vlado so tako napete, da se mašinerija državnega zbora lahko pri najmanjšem dogodku ustavi. Slovani si nikakor ne morejo zeleti, da se državni zbor odstrani, ker višje uradništvo, ki bi potem imeli vso vladno v rokah, nam Slovanom ni naklonjeno. Pa tudi kmet bi ne imel nič dobrega, kajti visoki gospodje ne poznajo kmetijskih potreb niti se zanje zanimajo.

Delegacije se snidejo dne 16. maja. Takrat se bo torej zopet prekinilo zborovanje državnega zbora, menda do jeseni.

Prusaški duh se tako širi po Avstriji, da so se s to prikaznijo začeli baviti že tudi izvenavstrijski listi. Francoski listi jako pazno opazujejo vsaki korak naših Prusakov. Samoumevno je, da Francozom ne bi bilo ljubo, ako bi se pruska država raztezala doli do Adrije. Tudi italijanski listi so začeli obračati več pozornosti prusaškemu gibanju v Avstriji. Mnogi Slovenci pa so tako slepi, da se kar z navdušenjem oprijemajo nemškega jezika in da v vsem ubogajo prusake po naših mestih in trgih.

Mladočeška stranka je imela shod zaupnih mož, na katerem se je sklenilo, da se pusti državnim poslancem politika prostih rok, to se pravi, oni naj na Dunaju sami po lastnem preudarku postopajo. Zaupniki jih torej ne silijo v obstrukcijo, in več ko verjetno je, da Mladočehi v državnem zboru ne bodo kar zlahka začeli z obstrukcijo.

Proti poljskemu klubu se je začela med Poljaki velika gonja zaradi tega, ker se mu ni posrečilo doseči podržavljenja poljske gimnazije v Tschinn. Radikalni poslanci prirejajo shod za shodom, na katerih volilci zahtevajo podržavljenje tešinske gimnazije in obsojajo vladi prijazno držanje poljskega kluba.

Rusija in mandžurska pogodba. Veliko se je ugibalo, ali je Kitajska podpisala mandžursko pogodbo ali ne. Vsled te pogodbe bi dobila Ruska velik upliv na mandžurske pokrajine. Sedaj izjavlja neki ruski vladni list, da Kitajska pogodbe ni podpisala vsled velikanskega pritiska od strani drugih dežel. Če ne bo Rusija danes dosegla svojih namenov z Mandžurijo, pa bo jih jutri, Rusija ima vstrajno politiko.

Kako delajo na Pruskem za verno ljudsko šolo. V pruskem deželnem zboru

je naučni minister Studt strogo poudarjal, da mora imeti ljudska šola izrečno verni značaj. Drugi minister pl. Miguel je zopet strogo obsojal, da se najdejo med učiteljskimi krogi hujskači, ter da se širijo med učitelji nevarni, brezverski in puntarski članki; s takim početjem si škoduje celi stan najbolj sam ter daje otrokom slabi vzgled. Najbolj pa je osupnila liberalni svet izjava nemškega cesarja sama, katero je s posebnim poudarkom izrazil pl. Krocher-ju, predsedniku pruske zbornice. Z ozirom na znani napad na cesarja v Bremskem mestu je namreč rekel cesar, da opazuje od dné do dné večjo razdivjanost med mladino, od dné do dné bolj gineva spoštljivost do predpostavljene; temu nasproti morajo vsi delovati, a izdalo prej ne bo, dokler ne spravimo šole v pravi verski tir. Tako na Nemškem, na Pruskem, v pruski zbornici! Kaj pa mislijo naši liberalci? — Protestanti se potegujejo za versko šolo; kaj mislijo o tem naši katoliški politiki?

Vodjo filipinskih ustašev Aquinalda so ujeli, ne sicer v prostem boju, ampak zahrbtno, z grdo izdajo. Črne izdajalske duše so se ponudile Aquinaldu, da mu vjamejo severnoameriškega generala Funstona in njegovo spremstvo. To se je zgodilo, a ko je prišel Aquinalda gledat ujetih žrtev, ujeli so njega. Vkljub temu se bo trajal boj na Filipinah naprej.

Dopisi.

Iz Zavrča. Malokedaj dobi menda urednik »Slovenskega Gospodarja« iz našega kraja dopis, a zdi se potrebno, da vendar nekoliko pogledamo v našo faro. Z velikim začudenjem opazujemo, da se tudi v naš kraj vriva in razširja nemškutarski »Štajerc«. Ni skoraj da bi verjel, da so se dali naši doslej pošteni in zvesti možje zapeljati v posilnemiški tabor. Pa kar je res, je res. Priznati moramo, da kateri bi lahko veliko koristili domovini in imajo zmožnosti za to, tisti kar tiho sedijo in njih srce je menda okamenelo, da se njim ne smili rod, ki se pogrezuje in oddaljuje zmiraj bolj in bolj od prapora, na katerem se blišči geslo: »Vse za vero, dom, cesarja.« Naše ljudstvo rado čita, a kaj mu pomaga, če prebira same umazane in veri in narodu nasprotnne knjige in časopise. In tak časopis je ravno »Štajerc«. Priznati moramo, da ga veliko ljudi prebira, posebno veliko takih, ki prej niso nikdar ali le mimogrede pogledali v kak časnik. In to so večinoma taki

ljudje, ki ne znajo ceniti ne svoje narodnosti, ne svojega milega maternega jezika; ki bi pri glažku »hudičeve vode« prodali vse, kar je nam drago in pošteno. Zato pa naj skrbi vsak domoljub, vsak naročnik »Slovenskega Gospodarja«, da pridobi kolikor mogoče veliko naročnikov na »Sloven. Gospodarja«, da vsak tak naročnik posojuje takim, ki ga nimajo naročenega, ali niso v stanu si ga naročiti. Torej vi slovenski možje in fanti, ki ste z menoj enakega slovenskega prepričanja, ne naročujte si slabih listov, posebno takih ne, ki so nam sovražni, in nam le hudo želijo. Oklenimo se torej naše mile slovenske domovine in držimo se trdno našega gesla »Vse za vero, dom, cesarja«. Živelci Slovenci, živila katoliška slovenska stvar, to želi priprosto

Zavrčki fant.

Sv. Rupert v Slov. gor. (Vrlému možu v spomin.) Mej tem ko so se razlegali mogočni streli po vseh Slov. goricah na Velikonočno nedeljo, ter je bilo vse radostno in veselo, vil se je iz prelepe vasi Gočove ganljiv in dolg mrtvaški spreved proti župni cerkvi sv. Ruperta. Raz obrazov nepregledne vrste pogrebcev bral si žalost in otožnost, ki je jasno pričala, kako globoko, zevajočo rano jim je zadala nemila smrt. In kdo ne bi žaloval, ko je pa vendar umrl eden najboljših mož lenartskega okraja, mož plemenitega, čistega, kremenitega značaja Karol Pečovnik, veleposestnik v Gočovi. Da ga je ljubil in čislal vsakdo, pričal je velikanski pogreb, kakoršnih vidijo redkokdaj Slovenske gorice. Razven domačih duhovnikov so bili navzoči tudi benediški kaplan, kot poseben prijatelj ranjkega. Polnoštevilno je bilo zastopano domače učiteljstvo, okrajni zastop, okrajna hranilnica, lenartska in trojiška slovenska posojilnica in mnogo odličnih prijateljev od Sv. Lenarta, Trojice, Bolfenka in Benedikta. Na grobu so mu zapeli domači duhovniki in učitelji ginljivo žalostinko, nagrobnico predragemu ranjkemu pa so pretresljivo govorili benediški kaplan Fr. Mursič. Pač nobeno oko ni ostalo suho. Možem in gospodom, otrokom in odraslim, vsem je do srca segalo ginljivo slovo. Ne morem si kaj, da bi ne omenil le nekaj zrnec iz nagrobnega govora. Ranjki Karol Pečovnik, omenja govornik, je bil veren, vzgleden katoličan, da malo takih. Čudovito natanko in skrbno je spolnoval svoje krščanske dolžnosti. Za čast Božjo in za katoliško cerkev je bil ves vnet in goreč. Pokojnik je bil zvest sin slovenskega naroda, jeklen, neupogljiv in vrl narodnjak, glavni steber narodnosti lenartskega okraja že od nekdaj. V boju za narodne

čudnih dogodkov, a ljudje ga vendar le včasih sumničijo, češ, da si je Matevž to ali ono izmislil.

Torej k temu se je neki večer zaupljivo obrnil naš junak. In ko mu je skrivnostno potožil svojo stisko, si Matevž po svoji navadi, kadar je mislil kaj posebno važnega povedati, najpoprej odkašlje, potem pa po kratkem molku resno podučuje Lenteka:

»Hm! fant, to je brez dvoma duh ranjkega drvarja. On nima v večnosti pokoja, dokler ga nikdo ne reši, in ker se posebno tebi prikazuje, glej, ravno od tebe čaka rešitve. Imel sem bukve. V teh so bili prilični »žegni«, strašno močni. Škoda jih, da so mi prišle v zgubo. Najbrž jih je »moja« zanesla h gospodu fajmoštru, ko so svoje dni raz prižnico povedali, da vse, kar je v enakih bukvah, ni res, ampak bedasto, neumno in celo greh verovati, in kjer še imajo take bukve, naj jih oddajo v farovž. Pa je vendar vse nebeška resnica, in ko bi se tudi na glavo postavili, meni te vere ne bodo vzeli. No, v teh bukvah je bil tudi žegen za tvoj slučaj. Dobro se ga še spominjam, saj sem znal te zlate bukvice brez mala cele iz »fraj« glave. Torej pazi, kako moraš s tem žegnom ravnati, da pomagaš onemu duhu. Ko se ti zopet prikaže, hipoma primi z zobmi za gumbo na svojem oprsniku — z roko si

smeš pomagati. Samoobsebi se vé, da moraš oprsnik imeti in na njem vsaj eno gumbo. To moraš grizti, dočim z desno nogo napravljáš na tleh trikrat križ in moliš zmiraj sledeče »močne in svete« besede: Čere — mere — čačere! Ko gumbo odgrizeš, izpluj jo čez glavo za sebe. Kadar vse to izvršiš, je duh rešen, in ti imaš veliko zasluženje pred Bogom. Se vé, da se bo rešeni duh tebi že znal kedaj hvaležnega skazati.«

Lenta je ves čas sleherni besedico pazno na uho vlekel, in dasiravno se mu je marsikaj čudno, da težavno zdelo, zlasti gumbo grizti, vendar si ni upal dvomiti. Stari Matevž je imel še dokaj ugleda pri priprostitih in praznovernih ljudeh. Da bi pa ne pozabil med tem onih svetih in močnih besed, si jih je na tihem večkrat ponavljal ter skrivnostno šepetal: »Čere, mere, čačere!

Nedolgo potem je zopet zašel v znani nam gozd, in kaj, čuda! — duh se znovije javi. V prvem trenutku se je zbal, sreča, da vsaj žegna ni pozabil. Kmalu se ojunaci, začne odgrizavati gumbo in ravno misli z nogo delati križe, ko duh predenj skoči ter zagrmí: »Presneti pesjedlakec! Tri sto medvedov, da si mi enkrat vendar prišel v pest, dolgo si se mi znal izvijati« donel je grozoviti glas grajskega čuvaja. »Puško sem in hajdi z menoj k županu, tri sto medvedov!«

Prestrašen Lenta v prvem trenutku nič druzega ni mislil, nego da je oni duh planil nanj. Še-le po potu se je vzdramil ter spoznal žalostni položaj, iz katerega ga ni mogel rešiti noben, še tako močen žegen.

Malo pozneje pa je v zaporu premisljeval svojo nesrečo in se pokoril za svoje lovske skomine. Ko pa se je bližalo novačenje — tudi za njega — in vojaška komisija le prerada jemlje enake preskušene strelce, se je naš junak vojaščine zbal in nekaj tednov pred nabiranjem je zginil kakor kafa, nikjer ni bilo o njem ne duha ne sluha. Še-le pozneje je pisal znancem iz Amerike, kamor je bil izfrknil. Se vé, da se duh ubitega drvarja najbrž še dozda žalostno potepa po gozdu in čaka odrešenja — zastonj! — ni ga več Lenteka blizo, ta je bil še upanje zanj.

Lenta pa je v Ameriki ves srečen. Ondi ima prost lov, celo medvede sme streljati in loviti divje konje, v »žegne« pa in v duhove več ne veruje, in to od tistihmal, ko se je pri onem »močnem žegnu« tako neprijetno ponesrečil.

pravice je vedno stal v prvih vrstah. Nasprotnikov se ni bal, pač pa so se njega bali nasprotniki, a vendar visoko spoštovali. 18 let je bil odbornik okrajnega zastopa in hranilnice, kateri je celo nekaj let bil ravnatelj. Pri vseh narodnih podjetjih, zavodih, društvih je bil povsod med prvimi. In deloval je v tem tako mirno in modro, da smo ga vsi občudovali. Držal se je docela Slomškovich besed: »Za narod malo govoriti, veliko delati in vse pretrpeti.« Kje tak je še med nami? Bil je nadalje najboljši oče svoji družini. 26 let sta s preblago ženo živela v prelepi edinosti in krščanski ljubezni. Nad vse velika, celo čudovita je bila njegova skrb za drage otročiče. Najstarejšo hčer je dal k šolskim sestram. S kakim veseljem je hitel na Dunaj, ko je bila hčerka preoblečena. Sedaj je v Sarajevu kot izgledna šolska sestra Starejšega sina pa je dal v gimnazijo, katere je dovršil pet razredov, potem pa prestopil v samostan k kapucinom in drugo leto bo imel novo sv. mašo. O, kako se je tega veselil skrbni oče! Vse je že pripravil. In kako milo je bilo videti mladega sina ob preranem grobu predragega očeta! Troje ostalih otrok je ranjki tudi izredil v strahu Božjem. Še sosedji je vedno živel v najlepši edinosti. Sploh je bil mirnega, blagega, spravljivega značaja, bil je v resnici mož, cel mož, popolen mož! Kje tak je še med nami, kot on, ki spi v prezgodnji groba jami? Sree nam je krvavelo žalosti med ginljivo nagrobnico, a govornik nas je potolažil kažoč na vstalega Odrešenika, ki je premagal smrt ter nam zapustil sladko upanje prihodnega našega vstajenja, ko se bomo zopet z ranjimi veselo pozdravili, češ

„Saj križ nam sveti govori,
Da vidmo se nad zvezdami.“

Od Sv. Trojice v Slov. gor. V št. 12 »Slov. Gospodarja« smo poročali o novem zdravniku, da ne zna slovenski ter da Trojičari delajo na vse kriplje, da ostane stalno v njih sredini. Tržki občinski predstojnik je povabil vse okoliske župane k posvetovanju. Kako oblastno se vede naš Golob! Okoliski župani pridejo, pa ne vsi. Dva se nista zmenila za Goloba. Začetkom hvali sklicevatelj novega nemškega zdravnika. Zatem prebere navzočim dopis »Slov. Gospodarja« zoper novega zdravnika, češ kaka krivica se mu godi. Sedaj se le Golob razodene svoje srčne želje: občine naj povišajo občinske doklade za 1% v prid novemu zdravniku. Prične se glasovanje. »No, dovolite Vi, župan občine Treh kraljev?« vpraša Golob. »Nikdar ne,« odvrne vrli Živko, »zdravnika, ki ga ne razumem, naj bi še plačeval?« »Ste se menda »Slov. Gospodarja« vstrašili, nadaljuje Golob. »Ne, temveč mi že itak plačujemo zdravnika, ki je pri Sv. Lenartu,« odgovori mu Živko. »Kaj pa Vi?« vpraša Golob župana občine Trotkova. »Jaz pa „glih“ tako ne dovolim.« Reče in odide odločni Šiško trotkovski; za njim jo pobere tudi trikraljski predstojnik. »Vi pa boste vendar dovolili, gospod Elbl, poskusi Golob tretjič svojo srečo pri županu občine Sv. Benedikt. Oj, kako ste se vendar vrezali, gospod Golob! Elbl, mož stare korenine, narodnjak od pet do glave, že 16 let župan, on naj bi kaj takega storil? Modri ste sicer, toda Elbl je modrejši; zato Vam je tudi modro hrbet obrnil in odšel! Tako jo je skupil Golob pri županih župnije sv. Benedikta. Najmodrejšje pa je gotovo storil župan iz Porčiča, ki niti prišel ni. Dobro ste se držali, vrli župani!

Slovenski zdravniki, kje ste? V Slovenskih goricah so letos zaporedoma umrli trije zdravniki: pri Sv. Trojici, Sv. Lenartu in Sv. Juriju ob Ščavnici. Kako imenitna mesta za slovenske zdravnike! Čujte! Naše slovensko ljudstvo mora zahajati k zdravnikom, ki je razumejo, v Radgono, Ljutomer, Ptuj, Maribor; torej iz središča Slovenskih goric mora hoditi k zdravnikom in pónje na skrajne meje! Pri Sv. Trojici se je že naselil nemški zdravnik, a ljudstvo ga ne razume.

Sicer ima že »inštruktorja« v slovenščini, a prosim Vas, kedaj se nauči pristen Nemeč slovenski? In ravno zdravnik mora popolnoma znati jezik bolnikov! Ako se naseli pri Sv. Trojici slovenski zdravnik, hitro bi imel, to ga zagotavljam, preobilno posla, pa tudi zaslužka, ker ljudstvo ni revno in Sv. Trojica je središče Slovenskih goric. Torej na noge slovenski zdravniki!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Iz državnega zbora. Za dr. Tavčarjem so izstopili iz hrvatsko-slovenskega kluba še tudi njegovi liberalni tovariši dr. Ferjančič, Plantan in Gabršček. Da bodo sedaj vsaj slovenski štajerski poslanci prišli prej ali slej skupaj, je samo vprašanje časa. Po Spodnjem Štajerskem se je prizadevanje dr. Ploja in Robiča, da liberalci izstopijo iz hrvatsko-slovenskega kluba, povsod z veseljem in priznanjem sprejelo.

Grom in blisk. Danes okoli polnoči, ko se je črna noč najtesneje oklepala naše zemlje, začelo je naenkrat bliskati in grom je odmeval po našem mestu kakor drdranje voz iz daljave. Gost dež je padal, vmes tudi majhne zrnice toče. Kakor da bi bili že v pozni spomladi! Zjutraj pa, ko smo se vzbudili, bila sta Pohorje in Kozjek pokrita z belo snežno odejico. Kakor da bi še bili v pozni jeseni!

Šmarje pri Jelšah. C. k. namestnija v Gradci je potrdila pravila »katoliško-političnega izobraževalnega društva za šmarski okraj«. V nedeljo, 21. t. m. ob 3 uri popoldne bode prvi glavni zbor, za kojega upamo pridobiti odlične slovenske govornike. Namen društva je razviden iz naslova, toda pristaviti še moramo, da tole društvo imelo svojo čitalnico. Pravi ud društva more biti vsak doleten mož šmarskega okraja, podporni udje, ki imajo razun volilne, vse druge pravice rednih udov, pa so lahko drugi zunaj našega okraja bivočji avstrijski državljani. Oglase za pristop sprejemlje začasni odbor v Šmarji. Želimo društvu, da raste in mnogobrojen sad obrodi! — Zdaj upamo, da se bomo kraguljev in kanjuhov ložje obranili, ki v novejšem času vedno in vedno obletavajo naše krščansko misleče kmete, ter jim vsiljujejo »Slovenski narod« in »Rodoljuba«. Če si ti tički v časih posmode svoje perutničke, jim seveda to nič ne dé. Krščanski možje, vi pa posilite »Narod« in »Rodoljuba« pošiljajte le nazaj, kakor ste to že večkrat storili, saj veste, da se dobro blago samo hvali in ga ni treba nikomur vsiljevati.

Kozjanski okrajni odbor je tako le sestavljen. Predsednik č. g. Marko Tomažič, podpredsednik g. dr. Fran Jankovič; iz veleposestva je izvoljen g. Ferdinand Kunej iz Šentpetra pod Sv. gorami, iz industrije g. Jožef Černelc, trgovec tudi iz Šentpetra, za trge g. Mihael Horvat, posestnik in gostilničar v Sonovem pri Kozjem, za kmečke občine g. Jakob Bovha iz Verač. Iz plenarne seje sta se volila g. dr. Fr. Jankovič in g. J. Zakošek.

V Šmarju pri Jelšah je umrl g. Jože Brinšek, bivši nadučitelj v Šmarju. Dosegel je visoko starost 82 let.

Na Pragerskem je pogorela hiša Leopolda Lončariča. Zažgal jo je baje otrok Marije Spenglić.

V Celju je umrl trgovec in hišni posestnik g. A. Ferjan v 74. letu svoje dobe.

Iz Gornje Radgone se nam poroča: Dne 1. aprila je umrla tukaj gospa Marija Kurboš, občespoštovana mati gospoda predstojnika gornjeradgonskega. Slovenski fantje so ji ob navzočnosti mnogobrojnega občinstva zapeli prelepo nagrobnico »Blagor mu, ki se spočije!« Bodi ji zemljica lahka!

V Hajdošah pri Ptuj so fantje na velikonočno nedeljo popoldne streljali s tem, da so v leseni stor zabili dinamitno patrono. Stor se je razletel z močnim pokom in jeden del je priletel v precejšno daljavo 12letnemu Valentinu Glazarju tako nesrečno v glavo, da je nezavesten omahnil z razbito glavo in še tisto noč izdahnul. Zopet žalosten izgled za lehkomišelnih mladeničev, naj se ne igrajo s streljivom; za otroke pa, naj lepo doma ostanejo in ne stikajo povsodi okoli, kjer jih ni treba.

V ptujskem okraju dobro znani zdravnik dr. Egbert Kleinsasser je v Opavi na Šlezijem umrl.

Pri Sv. Juriju ob Ščavnici se vršijo prihodnji četrtak občinske volitve. Bračkaneci napenjajo vse sile, da bi dobili občinski odbor v svoje roke. Toda slovenska kmečka stranka bo zmagala, ako pride vse na volišče. Radovedni smo, ali bo g. Vavpotič tokrat res volil narodno ali ne.

V Slov. Bistrici umrl je g. sod. pristav Franc Jagodič dne 9. t. m. Bil je blag mož. Počivaj mirno dragi prijatelj!

Gledališka predstava na Cvenu. Na občno željo bo se na belo nedeljo v šoli na Cvenu ponavljala priljubljena igra »Lurška pastirica«. Začetek ob 6. uri popoldne.

Socijalizem. Prvi snopič tega dela, ki ga piše dr. Iv. Krek je ravnokar izšel. Celo delo bo izšlo v 10—12 snopičih in stane 3 K. Naroča se pri Luki Smolnikarju, stolnem vikarju v Ljubljani.

Neumestne šale žalosten izid. Na praznik Marijinega oznanjenja popoldne, (dočim so vsi drugi pri »Kukovih« odšli k večernicam), ostala sta doma 18letni Martin Kukov in njegova 8letna sestra. Za šalo pravi Martin, da hoče poskusiti, kako se ljudje obešajo. Poskuša, remen mu zadrigne vrat, deklica mu ne zna pomagati — in ko so drugi prišli na dom, bilo je že prepozno.

Notar Šlamberger v Kranju je pred kratkim zgubil hčerko, sedaj je pa nevarno bolna soproga, katere plemenito srce je bilo obče čislano tudi pri nas Spodnjem Štajerskem iz časov, ko je bila notarjava rodbina v Ljutomeru.

Dobremu vinu treba tudi imena. Kemična poskuševalnica v Klosterneuburgu na Nižjem Avstrijskem sestavlja nek pregled o vinogradništvu v Avstriji. Zato ji je jako ljubo, ako ji dopošlje kdo letos vino v preskuševanje. Treba je poslati buteljko od 3/4 litrov, preskuševanje je brezplačno, in na zahtevo se dobi tudi poročilo o preskušnji. Letos so pri nas dobra vina in kdor ga pošlje v preskuševanje, bo s tem samo koristil svojem okraju. Poznamo vinogradnika, ki je tudi svoje letošnje vino poslal v Klosterneuburg. Čez kratek čas so že začeli povpraševati po njegovem vinu.

Svinje so požrle pri Sv. Bolfenku pri Majšbergu osem mesecev starega otroka, katerega so pustili stariši brez paznika v zibelki.

Iz Male Nedelje. Kmetijska zadruga v Mali Nedelji je imela dne 24. marca t. l. prvi redni občni zbor. Ko se je razglasil sedemmesečni račun, bilo je slišati mnogo odobravanja. Mlada zadruga je imela 2864:60 K skupnega prometa in 61:62 K čistega dobička za rezervni sklad.

Vinski trg v Gradcu. Danes se je otvoril v Gradcu vinski trg in bo trajal do 14. aprila. Udeležuje se ga tudi več spodnještajarskih vinogradnikov.

Kdor ima oddati suho cepljenih trt Welschriesling na Vitis riparia 300 komadov, naj naznani naslov in ceno upravnistvu »Slovenskega Gospodarja«.

Knjiga »Naši narodni grehi« se dohiva v »Narodni tiskarni« v Gorici in pri knjigotržcu g. Likarju. V nobeni slovenski hiši ne bi smela manjkati ta knjiga, iz katere se moramo učiti, kako živeti in kako se ogibati narodnih grehov. Baš sedanje volitve po obmejnih slovenskih pokrajinah so